

a marně snaží se stotožniti usnesení obecního zastupitelstva o žalobcově definitivě s úpravou jeho služebních požitků podle platového zákona č. 103/1926, který, jak bylo již vzpomenuto, má pro úpravu služebních požitků a právních nároků zaměstnanců obcí a podobných veřejnoprávních svazků v § 212 ještě předpisy zvláštní, neplatící pro státní zaměstnance. Rozhodnutí nejvyššího správního soudu č. 7979 (sb. adm.), k němuž dovolání odkazuje, netýká se zaměstnance veřejných korporací v odst. (1) § 212 platového zákona dotčených a náleze 79.883 jest zřejmě již číselně nesprávně citován. Otázka nové systemisace žalobcova místa nepřichází v úvahu, ani předpis § 212 odst. 6 plat. zákona, poněvadž úprava žalobcových požitků byla provedena, zkoumána a schválena jen s hlediska předpisů odst. (1) a (4) § 212 plat. zákona, což výslovně ve schvalovací doložce dohlédacího úřadu na žalobcově dekretu ze dne 18. září 1929 bylo zdůrazněno. Názor dovolatelův, že úprava žalobcových požitků byla jen vnitřní věcí obecního zastupitelstva a že nemohl nadřízený úřad obecní zastupitelstvo v tomto seburčovací právu omezovati, jest právě tak lichý, jako v rozporu s jasným doslovem odst. (4) § 212 plat. zákona. Nesejde ani na tom, že právě předpisy odst. (2) a (3) § 212 zák. č. 103/1926 na žalobce nedopadají, majíce na zřeteli jiné případy. Žalobce domáhal se sporem na žalovaně obci vydání dekretu, upravujícího jeho služební požitky podle obdoby platového zákona č. 103/1926. Stanoví-li však zákon v odst. (4) § 212, že taková opatření o služebních požitcích a právních nárocích vyžadují u obcí schválení dozorčího úřadu, plyne z jeho doslovu jasně, že schválení dohlédacího úřadu jest zde stanoveno jako podstatná náležitost platnosti řečeného správního aktu (dovolávaný náleze nejvyššího správního soudu č. 7883 má zcela jiný skutkový podklad a řeší otázku přípustnosti stížnosti na nejvyšší správní soud a nemá význam pro souzenou věc). Podle prvopisu platového dekretu byl tento vyhotoven 9. listopadu 1928 a dohlédacím úřadem schválen 18. září 1929. V této době, od 9. listopadu 1928 do 18. září 1929, neměla žalovaná obec ani možnost dekret žalobou ze dne 19. června 1929 vymáhaný vydati a mohla tak učiniti teprve za sporu, což v zápisu o ústním jednání ze dne 3. října 1929 jest zjištěno. Na základě těchto zjištěných časových dat nižší soudy správně posoudily otázku předčasnosti žaloby a lze k důvodům jejich rozhodnutí odkázati. Dovolání snaží se marně dovoditi, že prý dekret — který doslovem souhlasí s návrhem žalobním — byly upraveny jen hmotné služební poměry, nikoli právní. Nepoužívá-li dekret výslovně výrazu, že upravuje i právní poměry žalobce, jest nerozhodné, ježto ve skutečnosti dekret obsahuje právní úpravu služebního poměru žalobcova

Čís. 10994.

Nemě-li ten, kdo podepsal směnku bez rukojemského prohlášení, na základě úmluvy s majitelem směnky v úmyslu podepsati směnku jako příjemce, nýbrž jen jako rukojmí, nebyl bez jeho souhlasu majitel směnky oprávněn dodatečně vepsati jeho jméno do adresy směnky.

(Rozh. ze dne 17. září 1931, Rv II 561/31.)

Směnečný platební příkaz proti H-ovým a Č-ovi procesní soud první stolice zrušil. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, ohledně Č-a z těchto důvodů: Žalovaný H. odevzdal směnku in bianco vyplněnou, opatřenou jen podpisy manželů H-ových a Č-a, aniž při podpisu tohoto bylo poznačeno, že ručí za směnečný závazek. Poněvadž žalobci s Č-em o směnečném závazku vůbec nejednali, mohli ho uvést v adrese jako příjemce směnky, třeba že podle ujednání ze dne 7. ledna 1931 Č. měl býti jen rukojmím a mohli žalobci vzhledem k tomu, že Č. svůj závazek tímto způsobem neobmezil a nevyjádřil, míti za to, že Č. přijímá závazek jako akceptant (§ 6 směn. zák.).

Nejvyšší soud obnovil ohledně Č-a rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Pokud se týče žalovaného Jakuba Č-a, nelze jeho dovolání upříti oprávnění, neboť odvolací soud neposoudil věc po právní stránce správně, dospěv k úsudku, že žalobci byli oprávněni vyplniti směnku tak, že i jeho uvedli jako směnečníka. Odvolací soud má za zjištěno, že podle ujednání ze dne 7. ledna 1931 měl býti Jakub Č. jen směnečným rukojmím. Podle zjištění procesního soudu první stolice v odvolání nenapadeného převzal Jakub Č. rukojemství za žalobce a měl v úmyslu podepsati směnku jako rukojmí. Neměl-li tudíž úmyslu podepsati směnku jako příjemce, nebyl bez jeho souhlasu majitel směnky oprávněn dodatečně vepsati jeho jméno do adresy směnky. Dovolatel Jakub Č. neručí ovšem směnečně jako ručitel, poněvadž nepřipojil rukojemské prohlášení (§ 62 odst. 2 sm. zák.), avšak to neopravňovalo majitele směnky, aby směnku vyplnil protiprávně (srov. rozh. sb. n. s. čís. 9784).

Čís. 10995.

Převodní poplatek z vydražené nemovitosti při opětovné její dražbě.

O odepsání, pokud se týče o vrácení pravoplatně předepsaného převodního poplatku v případě storno (t. j. když později sešlo z převodního právního úkonu) nebo v případě obnovy řízení (t. j. když po převodním právním úkonu nastaly nové skutečnosti, jež jsou důležité pro vyměření poplatku), rozhoduje příslušný finanční úřad jen k žádosti strany.

Byl-li při rozvrhovém roku proti přikázání převodního poplatku vznesen odpor z důvodu opodstatňujícího storno poplatku nebo obnovu poplatkového řízení, aniž bylo odporovatelem tvrzeno, že byla u příslušného finančního úřadu podána žádost o storno nebo o obnovu poplatkového řízení, nemůže rozvrhový soud k odporu přihlížeti a musí sporný poplatek přikázati bez ohledu na odpor.

Bude-li v zákonné lhůtě žádost za odepsání nebo za vrácení poplatku podána, ať již ve formě žádosti za stornování nebo za obnovu poplatkového řízení, bude i v případě odepsání i v případě vrácení poplatku, které se musí státi k rukám rozvrhového soudu, příslušná částka uvol-